

NAT

1

DA JEG BLEV SENDT TIL SARSKULTEN, tog Myrkurpolis den første bid af min sjæl, og den er aldrig holdt op med at tygge. Den åd mig med hud og hår, knuste mig mellem jernkæber og spyttede mig ud i sin svinske rendesten, hvor jeg har ligget døende lige siden.

Havde jeg vidst, hvilke smerter jeg skulle igennem, var jeg vandret bort mod den søde brise, der blæser drømme og håb ind over de dystre bymure. Men Myrkurpolis er en besnærende elsker, der misbruger dig, til du dør.

Dengang troede jeg endnu på det håb om fred, min far havde foræret mig, inden han selv blev kvalt og fortæret af de sorte gader.

MORGENSKÆR

JEG ARBEJDEDE I VÆGTERLAVET INDEN KRIGEN og blev en dag kaldt til vagtmester Hefin Grinrigs gemak.

Vinden sled i mit tøj på den kolde stenbro til Hefins tårn. Langt under mig rullede den grålige dis gennem Myrkurpolis som vand, der stille flyder mod det uendelige hav. Alt omkring mig var kantede konturer i sorte og grå nuancer. Den enorme hovedstad lignede et smitsomt udslæt, der spredte sig fra bugten op ad forbjerget. En gordisk knude af snørklede gader slangede sig mellem de høje huse bygget af dunkle sten fra bjerget, holdt sammen af rustent bindingsværk fra Jernsvælg. Byen var bleget af måneskæret og kronet af tusinde spir og kupler. Broer i alle størrelser forbandt de dystre bygninger i ét uoverskueligt virvar, og mellem dem rejste sig mægtige hejseværker i træ og jern, der evigt hævede husene mod mørket. Ved bugten i det fjerne stak mægtige fyrtårne op af disen og udsendte en strålekrans af dansende lys, der blotlagde enorme lagerhaller og skibsværfter, hvor tusinder af svedende arbejdere knoklede dag og nat. Spredt op ad forbjerget lå store konstruktioner, der fik Myrkurpolis' etagehuse til at virke små og uanseelige. I byens kulsorte hjerte, hvor jeg voksede op, var paladset, hvor kongen holdt til. Øverst oppe, skjult af natten, lå Essevæld; vulkanen, der rumlede og gav sig i en ildevarslende, urolig søvn. Alt blev indkredset af tre kraftige mure, der lå som

cirkler inden i hinanden og inddelte folket i dem, der var noget, dem, der troede, de var noget, og dem, der ikke var noget.

Jeg trådte ind i tårnet og meldte mig hos vagtmesteren. Han sad bag sit store skrivebord og skubbede tavst et brev mod mig. Jeg kunne se på konvolutten, at det var stilet til Hefin, vagtmester i den ydre oval's østlige kvarter.

*For at aflaste vægterlavet vil vi fremover varetage
sikkerheden i den nordlige del af kvarteret fra
Ormsgade til kvartersgrænsen.
Har I spørgsmål til denne nyordning, kan vægteren
Ghalia henvende sig til os.*

– Mester Morius Grå, Sars' Sønner

Jeg læste brevet igen, for jeg troede, jeg havde læst forkert. Men det havde jeg ikke.

"Hvor kender de mit navn fra?" spurgte jeg.

"Jeg ved det ikke," svarede Hefin og slog ud med hånden. "Men tag en pose penning med og prøv at overtale toserne til at lade os patruljere hele kvarteret igen."

Han stak mig en tung, klirrende pose.

"Hvorfor skal vi betale for at gøre vores arbejde?" spurgte jeg, hårdere end jeg ville.

Hefin trak på skuldrene. "Det er strategi," sagde han og smilede. "Jeg ved, det er svært derude med tyve, sekter og slyngler, men vi skal nok genvinde kvarteret. Én gade ad gangen. Indtil da må vi have venner," sagde han og smilede overbærende.

"Venner? Vi er vægterlavet! Vi kan da få hjælp hos andre vagtmestre ..."

Jeg tav, fordi Hefin åbnede døren og vinkede mig ud. Jeg

forlod hovedrystende gemakket, smerteligt bevidst om, at de andre vagtmestre i de ydre kvarterer havde nok at slås med, og at de fisefornemme vægttere i de indre kvarterer aldrig ville løfte en finger for os herude.

"Ghalia," råbte Hefin.

Jeg stak hovedet ind i gemakket igen.

"Lad din vægterdragt blive her," sagde han med et grin, "så mister vi ikke den, hvis du ikke kommer tilbage."

Det var allerede ved at lysne, da jeg nåede frem til det torv, hvor sarskulten havde hovedkvarter. Jeg gik ad snoede trapper til pladsen, der lå skjult mellem mørke bygninger. Min vagt sluttede ved solopgang, men denne opgave var noget ud over det sædvanlige.

Den grå morgendis lå tykt og dæmpede skrigene fra kultpladsen. Jeg svedte, selvom vejen glitrede af rimfrost. Ved et forfaldent bordel i torvets udkant så jeg en flok halvnøgne skikkelser. En ung, veltrænet mand i bar overkrop sendte mig et bredt smil og spurgte, hvad jeg havde at gøre på torvet så tidligt. Dampen stod ud af hans mund i den kolde morgenluft, og jeg fornemmede en vagtsomhed bag hans høflighed. Gennem tågen lød strenge kommandoråb og kamplarm.

"Morius Grå bad mig komme," svarede jeg og undgik hans blik, mens jeg viste ham brevet fra kultens leder.

"Øjeblik, frue, så skal jeg hente mester," sagde han smilende.

Jeg brød mig ikke om at blive kaldt frue. Det mindede mig om, at jeg var mindst tyve år ældre end knægten. Da han gik, bølgede en tatovering af to S-formede slanger på hans muskuløse ryg.

Mesteren ankom, kyssede min hånd, og sendte mig et venligt, men vurderende blik. Hans lange, grå skæg skjulte kun lidt af de svulmende bryst- og mavemusklér.

”Denne vej, fru Arnkel,” sagde han og førte mig ind på torvet.

Hans skaldede isse og smalle hofter stod i skarp kontrast til de brede skuldre, hvor muskler boltrede sig som tovværk. Hørbukser, læderbælte, støvler og en simpel daggert var hans eneste beklædning. Vi passerede en improviseret løbebane, hvor halvnøgne mænd kappedes og heppede. Jeg pressede posen med penning ind til kroppen, så den ikke klirrede for hvert skridt.

”Jeg forstår, du er nyudnævnt vægter i lavet.”

Han talte hurtigt og en del højere end nødvendigt.

”Ja, tak. Jeg har lige fået min klinge.”

Hans blik løb ned ad mig. Jeg var pakket ind i en hætte, der skjulte mit store, røde hår, en kraftig kofte og lange støvler, mens han så ud til at være upåvirket af vinterkulden.

I en rebcirkel tæskede to mænd løs på hinanden med træstave til stor begejstring for de halvnøgne tilskuere, der afventede deres tur i ringen. I et hjørne af torvet stod en række barbrystede mænd og kvinder i kæde med armene om hinandens skuldre. En anden gruppe lagde hænderne på hinandens rygge og formede et spidst V, inden de styrtede mod menneskekæden i et forsøg på at bryde den. En af dem grinede tandløst til mig.

”Hvor skal vi hen?” spurgte jeg og forsøgte at overskue, hvor der var veje væk fra torvet.

Morius standsede og så på mig med hovedet let på skrå. Mens han talte, knugede hans ene næve brystmusklen.

”Jeg ser, at du døjer med din holdning. Og det ville undre mig, hvis ikke din holdning var et udtryk for hele vægterlavets holdning. I repræsenterer en ladhed, der lader hæsligheden spire i Myrkurpolis.”

Han stirrede på mig med et koldt blik, og det vældige skæg kunne ikke skjule et stramt drag om munden. Jeg slog blikket ned. Hans støvler var en ubestemmelig farve; solen havde endnu ikke magt nede på torvet. I en baggård galede en hane.

”Vi gør, hvad vi kan,” sagde jeg, men han gik videre, og mine indvendinger druknede i brølene fra en brydekamp.

Han styrede mod torvets fjerne ende, hvor en mægtig bygning tårnede sig op mod den morgenrøde himmel. Lange bannere var ved at blive fastsnøret på begge sider af en stor, hvælvet indgang. De bar de to ækle S-slanger for Sars’ Sønner. Knuste ølkrus knasede mod brostenene under vores støvler. Vi måtte skræve over ødelagte øltønder, væltede borde og bænke og et langt, flækket skilt med påskriften: *Drekkahheim*.

Da vi trådte ind, blev vi ramt af en fugtig hede. Damp fyldte den store sal, og snart blussede mine kinder. Møblerne var stablet i uordentlige bunker langs væggene, og gulvet sejlede i vand. Nøgne mænd og kvinder tog bad i store egekar, mens andre hældte vand på glohede sten, så det hvæsedede. En skamløs kvinde bed sig i læben, mens en ung mand piskede hende rødspættet med birkeris. Vi kom til en bred stentrappes, hvor en atletisk mand begravede hovedet i en jamrende kvindes skød. Hendes baller blev fastholdt af hans kraftige hænder, og jeg sendte dem et stjålent blik, men hastede så efter mesteren, der forsvandt op ad trappen.

Vi kom op i et ovalt lokale, hvorfra fire gange med mange døre førte bort. Modsat gangene lod et prægtigt vindue morgenrøden trænge ind. Sprosserne sad med stor afstand mellem de kostbare ruder. En afventende skikkelse stod ved vinduet med ryggen til os, og Morius førte mig derhen, mens han talte tålmodigt som til et barn.

”Har du ikke et sundt legeme, kan du ikke have ædle tanker.

Sars' Sønner har, hvad der skal til, for at få skik på vores del af kvarteret. Beboerne er blevet sundere, siden vi kom til. Vi, der styrkes af modgang, vil tage os af dette område, så I vægtene har det mindre at tænke på. I har jo så rigeligt i at bekæmpe Myrkurpolis' dekadence og råddenskab."

Han smilte til mig og fortsatte, men jeg var optaget af den skikkelse, der forholdt sig tavs.

"Vi har hyret en ekspert, som ved, hvordan I vægtene arbejder. Så ved I, at vi gør vores arbejde ordentligt, fordeler vægtergangene passende og overholder byloven."

Nu førte han mig helt hen bag skikkelsen, og det gik til min gru op for mig, hvem det var. Det var Od Mulgrim! Od snurrede teatralsk rundt, slog ud med armene og sendte mig et stort smil.

"Od! Hvad laver du her?"

"Organiserer. Man havde brug for min viden om sikkerhed, lov og orden," sagde han grinende og rynkede brynene, som om svaret var indlysende.

Han gav mig et kram og et kindkys, som jeg gengældte halvhjertet.

"Så var det dig, der bad mig komme?"

"Jeg bad selvfølgelig om den bedste. Næst efter mig, naturligvis."

Han blinkede og kørte en hånd gennem det ildrøde hår. Det var langt og tilbagestrøget, men siderne var glatragede som en slyngels.

"Men du er jo i vægterlavet," sagde jeg og betragtede ham vantro.

Hans spinkle krop var dækket af sort læder med pynteremme og spænder. Et simpelt, smukt sværd hang ved hans bælte. En sort kappe, ikke ulig den vægterne bærer, lå om hans

smalle skuldre. Jeg tænkte på min vægterkappe og sværd, der havde kostet mig års blod og tårer.

"Det er jeg da stadig. Jeg giver bare en hånd med her om dagen, når jeg ikke er på vagt."

"Men du er jo lige begyndt i lavet. Jeg anbefalede dig, da du ..."

Hans øjne skød lyn og formørkedes.

"Ghalia, jeg giver dig en chance her, og du har bare at være taknemmelig."

Hans blik fandt Morius, og jeg blev tavs.

"Efter det, jeg har gjort for dig," mumlede Od hovedrystende.

Vi stod lidt og så ud over torvet, hvis vestlige del nu lå badet i morgengryet. Solens stråler gav de bare kroppe et gyldent skær. Kække smerteskrig trængte dæmpet gennem glasset fra en flok, der piskede hinanden med tynde kæder.

"Store tanker kommer af modstand."

Morius ragede op lige bag mig. Hans bare hud emmede af olivenolie. Metallet smældede mod kødet. En kvindestemme skar klart gennem glasset. Så sank en blåfrossen kleppert sammen og tog sig til øjet. Han gled ned på ryggen. Tårerne trillede. Et vrængende grin. Jeg holdt blikket på torvets vridende, hærkede kroppe.

"Vagtmesteren bad mig hilse. Han vil donere 500 penning til jeres sag," sagde jeg.

Jeg greb den bløde, klirrende læderpung og rakte den frem, men torvet fastholdt mit blik. En dødbleg, senet grimrian førte an i gymnastiske øvelser og fik fjantede blikke fra en kropsgnubbende kvindeflok. Morius vejede pungen i hånden og kneb øjnene sammen.

"Hils din vagtmester og sig, at vi nok skal holde os til torvet her lidt endnu."

Barbrystede kultmedlemmer førte en flok nordboere ind på pladsen. De havde lyst, flettet hår, og løjerlige tatoveringer slyngede sig om deres lange lemmer hos både mænd, kvinder og børn. De blev stillet op ad en husmur, men gjorde modstand, og der udbrød tumult. Flere kultfolk strømmede til og nedkæmpede nordboerne, som blev bundet på brostenene hver og én. Blodet fra en skævnæset nordbo med ølvom løb roligt mellem stenene. Od sendte mig et nervøst blik. Morius betragtede scenen med fremskudt bryst og armene bag ryggen.

”Handelsgildet klager over, at de ikke kan holde marked her længere,” sagde jeg lige ud i luften.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg sagde det. Noget måtte jeg sige, og det var det eneste, der kom til mig.

”Torvedagene må vente lidt endnu,” svarede Morius, stadig med blikket på torvet. ”Først skal vi have skik på barbarerne. De har alt for længe kunnet terrorisere, som de ville, og fra kroen her har de spredt gift i hele området. De, der savner torvedagene, går til torvs i nabokvarteret indtil videre.”

Morius førte mig gæstfrit ud af kultens hovedkvarter. I et smalt stræde i udkanten af torvet trak han sin daggert og rote-rede den behændigt i næven, så den røde morgensol dansede i det blanke metal. Hans arm, der var tyk som en træstamme, holdt han tæt ved mit ansigt.

”Vi vil rense hele byen som et stormvejr fra Underbyen.”

Den vanvittige kultleder talte om Underbyen, som var den virkelige.

”Individets krop og samfundskroppen kan ikke adskilles,” sagde han med et blik, der syntes at gennembore mig.

”Hvis individets krop er karakterløs, bliver samfundet det også.”

Han førte langsomt den knivskarpe klinge over armen og høstede en brømme hår. Jeg stirrede rådvildt på den hærde-brede kæmpe, der tårnede sig op over mig. Han smilede skævt og nikkede mod armen, hvor små prikker i hundredevis viste sig. Det var hår. Hår, der spirede og voksede som vedbend, der kryber og klatrer søgende over et marmormassiv. Snart var det ikke til at se, hvor kniven havde været for et øjeblik siden.